

Je nebo byl to náš osud??
Podle skutečné události, opravdu
jsme to všechno prožily.

Milena Maškulaková

JE NEBO BYL TO NÁŠ OSUD??

Vydalo nakladatelství Jana Jirková – Moje e-kniha, Všestary, okr. Hradec
Králové

První vydání, 2018

Text © Milena Maškulaková

Photo © Milena Maškulaková

Cover Design© Milena Maškulaková

Elektronické publikace:

ISBN 978-80-88174-08-0 (ve formátu mobi)

ISBN 978-80-88174-09-7 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-88174-10-3 (ve formátu ePUB)

Obsah

Obsah	3
Předmluva	4
Seznámení	5
Náš první byt	9
Moje druhé těhotenství	12
Blížily se Vánoce	14
Přišlo rozčarování	16
A pak se to stalo	20
Byt v pořadí už čtvrtý	24
Říkal si kamarád	26
Markétka nastoupila do školy, syna jsme učili mluvit	27
A byl tu Štědrý den	29
Návštěva našeho pronajímatele	30
AUKCE	32
Přišlo další stěhování	34
Náš další a nový problém	37
Televizní natáčení	41
A jak vše vlastně dopadlo???	43
Možný začátek konce našeho manželství	44
Zahrada	46
Dům	48
Rok 2013	52
Sázka	61
Závěr	63

Předmluva

Tato kniha vznikla na popud mé kamarádky Radky.

Má rodina na vlastní kůži poznala, jak dokáže být život krutý a lidé zlí.

Já i můj manžel Štěpán pocházíme z rozvedených rodin, a tak jsme si v dětství prožili své.

Neříkám, že to bylo špatné, ale bylo to jiné, každý jsme vyrůstali jinak, můj manžel Štěpán je jedináček a já mám ještě tři mladší sourozence, takže si možná dokážete představit ten rozdíl.

Brali jsme se velmi mladí, přesněji v osmnácti letech. V té době už jsme měli pětiměsíční dceru Markétku, která se narodila 5.března 1991. Čekali jsme jen na mou plnoletost, abychom se vzali. Ten osudový den byl 24. srpna 1991, na městském úřadě v Teplicích.

Na střední škole jsem dostala roční odklad školní docházky kvůli porodu a šestinedělí. Můj manžel Štěpán měl již dostudovanou svou střední školu a měl dokonce po závěrečných zkouškách (to je pouze o půl roku starší než já). V době, kdy jsem začala psát tuto knihu nám oběma bylo dvacet pět let a psal se rok 1998.

Nevím, zda si s námi osud jen pohrával a dost tvrdým způsobem nás připravoval na společný život.

Vím, že několik věcí se stalo pouze naším vlastním zaviněním, protože, to, co se nám stalo nevypadá na život pouze jedné rodiny. Jeden by dokonce řekl, že tohle všechno jsme prožít nemohli, ale vše, co se dočtete, opravdu prožila jedna rodina.

Občas to vypadá nebo bude vypadat, jako úryvek ze špatného filmu, ale byla to tvrdá realita. A jak to vlastně všechno opravdu začalo?

Seznámení

Když mi bylo šestnáct let, začala jsem chodit na tréninky historického šermu skupiny Bard.

Do této skupiny mě přivedl můj tatínek, který šermoval skoro dvacet let. Moc mě to bavilo a několikrát jsem i vystupovala. V dobových renesančních kostýmech, bylo v nich kolikrát velké teplo, ale nám to nevadilo, dělali jsme to rádi. Vystupovala jsem sice jen v jedné scéně, ale bylo to pro mě dost vzrušující, vždy jsem měla velkou trému a zároveň se moc těšila. Jezdili jsme na vystoupení třeba na dětské tábory, na různé slavnosti Mostu a také na zábavy. Vždy jsme měli velký úspěch.

Táta psal scénáře plné legračních frází a dvojsmyslností.

Tréninky jsme měli v Litvínově, já pocházím z Mostu a na těchto trénincích, které byly, dvakrát týdně jsem se seznámila s kamarádkou Petrou. Ta mi dost často vyprávěla, o klucích, kteří se učili ve škole na Flájích, kde byli na internátě.

Studovali obor Mechanizátor lesní výroby, abych se přiznala, nevěděla jsem, co to vlastně je a čím se v budoucnu budou živit. Petra mi to vysvětlila jedním slovem „Dřevorubci“, takže práce s motorovou pilou.

Asi za měsíc se mě zeptala, jestli se s nimi nechci seznámit, odpověděla jsem: „proč by ne“. Hned další týden přivedla Petra zmíněné kluky na trénink, myslím, že to bylo úterý.

Měla jsem velmi smíšené pocity a dost jsem se styděla. Líbil se mi jeden vysoký kluk a nakonec jsem zjistila, že naše pocity jsou stejné. Měli jsme i stejné zájmy a dost jsme si rozuměli.

Kluků bylo asi deset a začalo seznamování. Táta dokonce svolil, že se mohou podívat na náš trénink. Tenkrát tátova družka prohlásila: „kdyby si náhodou s některým z nich chtěla chodit, tak ten dlouhý a hubený, vypadá ze všech nejlépe.“

Seznámení se zdařilo, po necelém měsíci, dva z kluků, začali chodit trénovat.

Měsíc na to jsem opravdu začala chodit s tím dlouhým, hubeným klukem. Bylo to přesně 28. listopadu 1989, bylo nám sladkých šestnáct let. Jmenoval se Štěpán, byl vysoký, hubený s malým knírkem pod nosem, moc se mi líbil a já jemu také. Byli jsme spolu každou volnou chvíli, bylo nám spolu moc dobře a moc jsme se do sebe zamilovali.

Na naše první rande nikdy nezapomenu, bylo opravdu krásné a povedené. Byli jsme spolu moc šťastní a patřil nám celý svět. V ten náš první den jsme se procházeli po mém rodném městě a zpívali jsme si

píseň "Den je krásný!" z filmu „Starci na chmelu“. Jezdili jsme na výlety, některé víkendy trávili u Štěpánových rodičů nebo u mistra z jeho učiliště. Když jsme byli u Štěpánových rodičů, bylo to vždy veselé jeho otec si ze mě dělal srandu, líbilo se mu, jak se stydím. Věděla jsem, že je to sranda, ale stejně se stále styděla, stydět jsem se přestala asi po třech měsících, než jsem si úplně zvykla.

U jeho mistra z učiliště jsme většinou s něčím pomáhali, má malý statek kousek od Podbořan, jezdili jsme tam velmi rádi, vždy se něčemu přiučili.

Po roce naší známosti jsem přišla do jiného stavu, bylo mi sedmnáct let. Byli jsem velmi mladí a nevěděli, co máme dělat. Můj Štěpán mi řekl: "vezmu si Tě za ženu a postarám se o vás, společně to zvládneme, to ti slibuji." Po této odpovědi se mi maličko ulevilo a už jsem se bála jen reakce své maminky. Měla jsem velké obavy z mé maminky a oprávněné.

Samozřejmě nadávala a její rozhodnutí bylo půjdeš na potrat a hotovo.

Váhala jsem, přemýšlela, ale nechtěla jsem po návrhu svého přítele jít na přerušení, i když strach ze všeho byl velký. Jak to vše zvládneme?

Ale začala jsem jednat, zašla jsem si za svým lékařem a zeptala jsem se ho, jestli mě moje maminka může donutit jít na přerušení. Odpověděl: Nemůže Vás nikdo nutit, ani Vám to přikázat. Bylo Vám již 15 let a v tomto za sebe zodpovídáte sama."

Ještě ten den vlastně, hned od lékaře, jsem se šla poradit i s tátovo družkou Danuškou, když jsem popsala danou situaci, zeptala se, co budeme dělat. Odpověděla jsem: "miminko si rozhodně necháme" a bylo po výsledku.

Odpoledne k mamce domů přijel můj táta, řekl ji, ať se nerozčiluje a ještě si z toho dělal srandu. Přesněji řekl: "Kdyby Štěpán nosil delší košile, nic by se nestalo." To byl a dodnes je takový tátův specifický humor, ale za to ho mám ráda. Situaci sice nezlehčil, ale pokusil se o to. Nechtěla jsem mamce dělat nic na trůc, ale cítila jsem, že to maličké nechci dát pryč.

Táta stál při nás, i když nebyl šťastím bez sebe, ale toleroval naše rozhodnutí.

Následující víkend jsme jeli do Teplic za přítelovými rodiči, abychom jim o miminku řekli. Měli jsme strach oba dva, jak zareagují, jestli pochopí naše rozhodnutí, miminko si nechat nebo budou chtít to samé co moje mamka, tj. dát miminko pryč.

Ptali se nás, co budeme dělat, řekli jsme, že si miminko chceme nechat, jejich odpověď nás překvapila, zněla, „Dobře, ale oba si musíte dodělat školu“. S tím jsme souhlasili, také jsme to měli v plánu.

Ve třetím měsíci těhotenství, jsem se odstěhovala za Štěpánem do Teplic, k jeho rodičům, kde jsme měli vlastní dva pokoje.

V Teplicích jsem nastoupila do školy ve svém oboru, bylo to lepší než denně dojíždět do Mostu. Studovala jsem obor prodavačka, čekal mě ještě jeden rok školy, v těhotenství docházka byla v pohodě, ale po narození dcery už to bylo o dost složitější.

V lednu 1991 jsem nastoupila na mateřskou dovolenou, ve škole jsem dostala roční odklad, abych se ze začátku mohla plně věnovat miminku.

V té době Štěpán dodělával školu a s úspěchem ji v prosinci uzavřel závěrečnou zkouškou, učení mu šlo samo, byl velmi chytrý. Po večerech se učil a já ho následně zkoušela, kolikrát jsme se u toho dost nasmáli. Na závěrečnou zkoušku jsem jela s ním, autobusem. V autobuse se mi udělalo nevolno, pan řidič byl hodný, zastavil mi a nechal mě vyvracet, měla jsem stále ranní nevolnosti a do porodu zbývali 4. měsíce.

Další rok, pod záštitou svého učiliště, chodil do práce, protože jeho obor byl na tři a půl roku. Pracoval na lesní správě Mstišov. Což je kousek od Teplic.

A 5. března 1991 se nám narodila krásná holčička Markétka, byla tak maličkatá. Byla moc roztomilá a vůbec neplakala a měla moc vlásků a chlupatá záda, to bylo trochu srandovní, asi to zdělila po jejím tátovi, jsem si říkala. Markétka bohužel měla obrácené spaní, takže v noci byla vzhůru a přes den spala docela dlouho trvalo, než se to obrátilo, ale zvládli jsme to.

Většinu věcí kolem dcerky jsem zvládla bez pomoci nebo rady, ale s něčím mi pomohly naše maminky. Moje mamka mi vlastně nikdy neodpustila, že jsem v sedmnácti otěhotněla a odstěhovala se. Musím říci, že nás má i přes to všechno ráda.

Stále jsme bydleli u Štěpánových rodičů i s dcerkou a poprvé, kdy jsem ji dala k tetě na hlídání, byla naše svatba, která se konala 24. srpna 1991, Své ANO, jsme si řekli na radnici v Teplicích, přesně ve 12 h.

Před radnicí jsme měli šermířské vystoupení, které si pro nás připravil táta, bylo to kouzelné a romantické. Právě šerm a tátova skupina nás se Štěpánem svedly dohromady. Byl to pěkný a náročný den, svatbu jsme neměli velkou, ale i tak bylo dost lidí. Moc jsme si tento náš velký den užívali, o mě se starali Štěpánovy sestřenice, česaly mě, malovaly, lakovaly nehty, prostě dělaly vše proto, abych byla krásná nevěsta. Šaty jsem měla sněhově bílé s obručí, závoj krásný dlouhý až na zem, když jsem vycházela ze vchodu, všichni už na mě čekali před domem a Štěpán mi řekl, že mi to moc sluší a strašně moc mě miluje. Bylo to velmi krásné. Štěpán měl tmavý oblek s bílou košilí a tmavou kravatou, také mu to velmi slušelo, byl opravdu elegantní.

O měsíc později, jsem nastoupila zpátky do školy, abych si dodělala vzdělání. Naštěstí mi povolili docházet jen na zkoušení, chodila jsem třikrát týdně. Musím přiznat, že to bylo velmi náročné období.

Lehké to nebylo, to mi věřte, starat se o miminko a učit se, většinou jsem se učila po večerech nebo, když vzal dcerku děda ven na procházku. Bylo to jak v nějakém hloupém filmu, učení, plenky, přebalování, koupání, kojení, uspávání, učení a takto každý den stále dokola. Velmi těžké období, ale zvládla jsem to.

Nepamatuji si úplně přesně kdy, o pár měsíců později dostal můj manžel Štěpán od lesů, pod kterými pracoval, náš první byt. Byl velký 3+1, jen pro nás, soukromí, prostor a jen my tři. Vyřídili jsme si novomanželský úvěr a začalo velké zařizování a první stěhování.

Náš první byt

Vymalováno a zařízeno jsme měli opravdu brzy.

Díky tomu, že jsem byla na mateřské dovolené, jsem chodila po obchodech a koukala po nábytku. Když se mi něco líbilo, počkala jsem, až se manžel Štěpán vrátí z práce, aby se na můj výběr mohl jet podívat se mnou. Většinou byl s mým výběrem spokojený, v tomto směru máme stejný vkus, alespoň myslím.

Naše první společné Vánoce, jsme slavili ve svém bytě, jen my tři. Já, Štěpán a naše malá Markétka. Stromek jsme měli živý krásný vysoký stříbrný smrk. Dárků pod ním bylo hodně hlavně pro Markétku a čekali jsme na její reakce, byli jsme plní vzrušení a radosti, když rozbalila první dárek panenku, oči se jí rozzářily a my byli velmi šťastní i tak malá dokázala projevít velkou radost, a tak to vlastně je do dnes, vždy se jí oči rozzáří, když něco dostane.

Po vánočních svátcích jsme přivítali nový rok, byli jsme velice šťastná a spokojená rodina.

Musím říci, že mi moc lidí nevěřilo, že školu dokončím, stál při mě a věřil mi jen můj manžel Štěpán a manželův táta. Ten mi s některými otázkami k závěrečným zkouškám moc pomohl.

Nastal problém s praxí, kterou jsem musela mít dokončenou, abych mohla k závěrečným zkouškám.

Prarodiče v Teplicích chodili do práce a nám nezbylo nic jiného než poprosit mou mamku, ta v té době podnikala a šila doma na zakázku. Jenže i toto mělo svůj háček, mamka v té době bydlela na Moravě, přesněji v Rožnově pod Radhoštěm.

Dopadlo to tak, že si mamka s jejím přítelem dcerku odvezla s sebou na celé dva měsíce na Moravu. Moc jsme to obřečeli a strašně nám chyběla, ale jiné východisko jsme neměli. Panímáma s námi dost dlouho nemluvila, že jsme se zbavili Markétky, ale jiná možnost nebyla, celé dny jsem pracovala a bylo nutné si školu dodělat.

Markétka na Moravě oslavila své první narozeniny. Vedoucí v práci mě nechtěla pustit, ale nakonec svolila a jeli jsme slavit na Moravu. Naučila se tam chodit, do dnes mě mrzí, že jsem nebyla u jejích prvních krůčků. Oslava byla krásná, mamka upekla velmi pěkný a velký dort. Markétka měla květinové šatičky, které ji moc slušely, dnes už nevím, co jsme Markétce koupili a co dostala od babičky a dědy, ale oslava byla pěkná. Nejkrásnější bylo přivítání, na Moravu jsme přijeli okolo 21 h a Markétka už spala, mamka ji vzbudila,

nejdříve na nás jen koukala a vypadalo to, že neví, kdo jsme, pak se k nám rozeběhla a objala nás, bylo to velmi dojemné a všichni jsme brečeli. Jen Markétka se usmívala. Pouze odjezd byl velmi těžký a složitý, nechtěli jsme ji na Moravě zase nechat, ale bohužel ještě museli, skoro celou cestu domů jsme probrečeli, bylo nám velmi smutno.

Po odpracovaných povinných hodinách na praxi jsme si pro dcerku ihned jeli a odvezli si ji zase domů.

V červnu 1992 jsem šla ke zkouškám, měla jsem hrozný strach. Učila jsem se dlouho do noci a moc toho nenaspala. Závěrečné zkoušky jsem zvládla, manžel byl na mě pyšný a já na sebe taky, ale musím přiznat, kdyby záleželo pouze na mně a nikdo mi nepomáhal a nestál při mně, nezvládla bych to. Písemné zkoušky z německého jazyka mi daly opravdu zabrat, u některých odpovědí jsem byla bezradná, ale měla jsem skvělého učitele, který mi pomohl a tímto mu mnohokrát děkuji. Ústní zkoušky jsem zvládla na jedničku, díky tomu, že už jsem měla zkušenosti s vařením tak zbožiznalství nebyl problém, ještě jsem v ústních otázkách měla ekonomiku, z té jsem také měla strach, poslední otázku jsem se učila v trolejbusu cestou na zkoušky, měla jsem velké štěstí a tuto otázku si vylosovala, asi si dokážete představit, jak velký kámen mi spadl ze srdce. Do dnes jsem za to vše moc vděčná svému manželovi a jeho otci.

Vše bylo, jak má být, žili jsme si spokojeným životem. Každou volnou chvíli jsme trávili spolu a chodili na procházky nebo jezdili k přátelům. Naši spokojenost v srpnu přerušil manželův povolávací rozkaz na vojnu.

Následující měsíc září 1992 nastoupil Štěpán vojenskou základní službu do vojenského útvaru v Mostě. Naštěstí byl od domova kousek a jen na půl roku, protože byl ženatý a měl rodinu.

Požádal mě, abych s dcerkou bydlela u jeho rodičů, než přijde z vojny domů, vlastně už ani nevím, proč to po nás chtěl. Ze začátku bylo vše fajn, ale po nějakém čase jsme si lezli na nervy, byli jsme přece jen zvyklí žít po svém. Jezdily jsme s Markétkou za Štěpánem velmi často, chyběl nám a stýskalo se nám. Nejprve jsme se mohli vídat jen v kasárnách, tak to bylo krátké, ale pak měl vycházky a mohli jsme jít do parku a být jen spolu a Markétka si hrála na prolézačkách, pak jezdil přes noc i domů do Teplic a všichni jsme se těšili až bude konec vojny a bude s námi zase doma stále. Po skončení manželovi povinné vojenské služby, jsme se vrátili zase domů, do našeho bytu.

Štěpán nastoupil zpátky pod lesní správu, kde před vojnou pracoval a život šel dál ve starých kolejích. Markétka rostla a dělala nám jen samou radost. Asi po dvou měsících vzali manžela Štěpána do nemocnice s otřesem mozku, stále si stěžoval, už po příchodu z vojny, na bolesti hlavy, byl to následek úrazu, který si před koncem vojny udělal. Při opravě kotle (na vojně byl kotelníkem) se ulomil kus nějaké páky a prudce jej praštil do hlavy, tenkrát jej odvezli do nemocnice, kde mu ránu vyčistili a sešili.

Naštěstí vše dobře dopadlo a manžela po pár dnech pustili domů z nemocnice.

Z vojny se vrátil v únoru 1992, takže Vánoce a Silvestr jsme strávily u manželových rodičů.

V létě téhož roku jsme si koupili naše první auto, byla to Škoda 120 L. Měli jsme z ní velkou radost a konečně jsme byli pojízdní a nemuseli cestovat kamkoliv vlakem, bylo to o moc lepší a pohodlnější.

Koncem roku začal Štěpán pracovat jako živnostník pod lesní správou, pod kterou byl zaměstnán, situace tomu tak chtěla. I nadále jsme se setkávali s manželovým mistrem Evženem z učiliště, navštěvovali jsme se celkem často. Byli jsme opravdu dobří přátelé.

V listopadu 1993 roku, k nám přijeli mistr Evžen, jeho bratr Luděk a jejich kamarád Jirka na návštěvu, přespali u nás, protože nedaleko Teplic pracovali na stromcích na Vánoce. Kamarád Jirka nabídl manželovi, že by mohli pracovat spolu, když oba mají živnost na lesní práce, ale byl v tom háček. Kamarád bydlel ve Valově u Podbořan, kde měl i veškerou lesní techniku.

Kamarád Jirka nám nabídl, že můžeme bydlet v jeho rodinném domě, který má dvě bytové jednotky o velikosti 3+1 a v domě bydlí sám. Dlouho jsme o tom mluvili, zvažovali pro a proti, zda se odstěhovat do neznáma. Z města na vesnici, neuměli jsme si to vše dost dobře představit.

Začaly přípravy na Vánoce a my si je s dcerkou užívali. Markétce byly skoro tři roky, rostla, vzkvétala a dělala nám velkou radost. Někdy v tuto klidnou vánoční pohodu a vítáním nového roku jsem po druhé otěhotněla. Tak jsme vlastně neměla možnost nastoupit do práce, šla jsem z mateřské do mateřské.

Šla jsem tuto skutečnost sdělit na náš podnik, nadšení nebyli a po dohodě se mnou rozvázali pracovní poměr. Nezbylo mi nic jiného než se jít zaevidovat na úřad práce.

V létě jsme jeli na naši první dovolenou už v jiném autě, Škodu 120 L jsme vyměnili za Škodu 120 M. V autech se absolutně nevyznám, tak jsem ten rozdíl moc nechápala, a hlavně jsem to vůbec neřešila. Auto jsme si pořídili z prodeje toho předchozího.

Dovolená se moc povedla, byli jsme na Nechranické přehradě a spali ve stanu, jezdili na výlety po okolí, koupali se v přehradě, moc pěkná dovolená.

Moje druhé těhotenství

Ve čtvrtém měsíci těhotenství mi na běžné kontrole v poradně sdělili, že máme, i s manželem přijít druhý den na odběr krve, nerozuměla jsem tomu, bylo mi vysvětleno, že s miminkem máme stejnou krevní skupinu a bohužel i Rh-faktor, což není dobré. Miminko by se mohlo narodit s rozštěpem úst, ještě mi řekli, že se není čeho bát, že se to bohužel stává a toto se dá odstranit operativně. O ničem jiném nebo třeba horším řeč nebyla.

Druhý den jsme oba šli na krev a sestra nám řekla, kdyby byla nutnost, dostane miminko krev od manžela má 0+, krev mi hlídali, chodila jsem na ní každý měsíc, manžel byl tuším dvakrát nebo třikrát.

Okolo šestého měsíce mě poslali do nemocnice, do dnes pořádně nevím proč, prostě se mému lékaři něco nezdálo. Jen nevím a už se to nedozvím, co to bylo.

Po deseti dnech mě propustili domů. Byli jsme oba v naprostém pořádku tak nebyl důvod nechávat mě v nemocnici déle.

Na posledním ultrazvuku jsme oba s manželem chtěli znát pohlaví dítěte.

Pan doktor mi řekl: „Maminko budete mít chlapečka“

Manžel Štěpán čekal před ordinací a hned chtěl vědět co se nám narodí, trochu jsme manžela pozlobila a řekla, že budeme mít holčičku, byl zklamaný, ale řekl hlavně ať je zdravá.

Moc dlouho jsem zatajovat pravdu nevydržela a řekla jsem pravdu, že to bude chlapeček, měl obrovskou radost a slzy v očích. Říkal to je paráda, budeme mít dcerku a synka, jsem tak šťastný.

Den porodu přišel na 30.9.1994. Syn Jiřík byl krásný a maličkatý, jen o pár centimetrů větší než tenkrát Markétka.

Když na mě přišly porodní bolesti, manžel byl v práci někde v lese a v té době mobily ještě nebyly. Nezbylo nic jiného než jít do telefonní budky a doufat, že na polesí v kanceláři někdo bude. Oblékla jsem Markétku a šli jsme telefonovat do telefonní budky před naším barákem.

Měly jsme štěstí, telefon zvedla nějaká paní, když jsem jí sdělila, že rodím a nemá mi kdo pohlídat dceru, že prostě potřebuji, aby manžel co nejdříve přijel domů tak mi paní na druhém konci telefonu bohužel oznámila, že je na polesí sama a má tu jen auto které má